

Република Србија
ПРЕКРШАЈНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У НОВОМ САДУ
 III-306 Прж. бр. 17594/18
 25.09.2018. године
 Београд

У ИМЕ НАРОДА

Прекршајни апелациони суд, Одељење у Новом Саду, у већу састављеном од судија, Вукајловић Милорада као председника већа и судија чланова већа Кораћ Фелбаб Анђелке и Шкрипац Златка, уз присуство судијског помоћника Салатић Мирјане, у прекршајном поступку против окривљених, Митић Аните, Радивојевић Јелене, Васић Марте, Тодоровић Софије, Ђурић Ивана, Прусина Јоване, Милосављевић Марка, Лазовић Јасмине и Трифуновић Нине, сви из Београда, због прекршаја из члана 8. став 2. у вези става 1. Закона о јавном реду и миру и прекршаја из члана 9. став 3. у вези става 1. истог закона, решавајући по жалбама, браниоца окривљених и подносиоца захтева за покретање прекршајног поступка Основног јавног тужилаштва Стара Пазова, изјављеним против пресуде Прекршајног суда у Руми, Одељења у Инђији, Пр. број: I 6-6979/17 од дана 26.07.2018. године, на основу члана 100. став 4., члана 102. став 2., члана 155., члана 269. и члана 273. Закона о прекршајима („Сл. Гласник РС“ бр. 65/13 и 13/16), на нејавној седници, дана 25.09.2018. године, доноси

ПРЕСУДУ

Жалбе се одбијају.

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Прекршајног суда у Руми, Одељења у Инђији, Пр. број: I 6-6979/17 од 26.07.2018. године.

Образложење

Пресудом Прекршајног суда у Руми, Одељења у Инђији, Пр. број: I 6-6979/17 од 26.07.2018. године, Митић Анита, Радивојевић Јелена, Васић Марта, Тодоровић Софија, Ђурић Иван, Прусина Јована, Милосављевић Марко и Лазовић Јасмина су проглашени одговорним због прекршаја из члана 8. став 2. у вези става 1. Закона о јавном реду и миру учињеног 17.01.2017. године, у месту, на начин и под околностима како је то ближе описано у изреци првостепене пресуде, те су осуђени на новчане казне у износу од по 50.000,00 динара свако и обавезани на плаћање трошкова прекршајног поступка у паушалном износу од 2.000,00 динара свако. Истом пресудом окривљена Трифуновић Нина је ослобођена одговорности а на основу члана 250. став 1. тачка 3. Закона о прекршајима јер није доказано да је ова

окривљена дана 17.01.2017. године, учинила прекршај из члана 8. став 2. у вези става 1. Закона о јавном реду и миру за који је против ње поднет захтев за покретање прекршајног поступка. Надаље, наведеном пресудом сви окривљени тј. Митић Анита, Радивојевић Јелена, Васић Марта, Тодоровић Софија, Ђурић Иван, Прусина Јована, Милосављевић Марко, Лазовић Јасмина и Трифуновић Нина су ослобођени одговорности а на основу члана 250. став 1. тачка 3. Закона о прекршајима, јер није доказано да су окривљени дана 17.01.2017. године, учинили прекршај из члана 9. став 3. у вези става 1. Закона о јавном реду и миру, за који је против њих поднет захтев за покретање прекршајног поступка.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио бранилац окривљених, адвокат Оленик М. Александар из Београда а жалбу је благовремено изјавио и подносилац захтева за покретање прекршајног поступка тј. Основно јавно тужилаштво из Старе Пазове.

У жалби браниоца окривљених је истакнуто да наводи суда да су непристојним и дрским понашањем нарушили јавни ред и мир не спадају у утврђење чињеничног стања већ представљају правну квалификацију и то погрешну правну квалификацију а иначе, само утврђено чињенично стање, без погрешне квалификације је само делимично тачно јер овакво чињенично стање представља само део извршених радњи тзв. „окривљених“ и тзв. „оштећених“, тако да се ради о класичном случају повреде материјалног права јер утврђење радње које су извршили окривљени не представљају прекршај нити су утврђене све радње окривљених и оштећених, а све на основу члана 265. став 1. тачка 1. Закона о прекршајима као и на основу члана 8. став 2. Закона о јавном реду и миру. Жалбом се указује да је нејасно како је суд успео да закључи да развијање папирног транспарента са звиждањем представа непристојно и дрско понашање којим се нарушава јавни ред и мир, као и да суд нигде није образложио ово своје погрешно закључивање које је довело до повреде материјалног права, па како је суд у ожалбеном делу пресуде пропустио да одговори на питања тј. на питања зашто је развијање папирног транспарета на јавном догађају где су сви позвани непристојно, дрско и зашто је квалификовано као нарушавање јавног реда и мира као и на питање зашто је звиждање на јавном догађају где су сви позвани непристојно, дрско понашање и зашто је квалификовано као нарушавање јавног реда и мира, те да је стога прекршајни суд учинио битну повреду одредаба прекршајног поступка из члана 264. став 2. тачка 3. Закона о прекршајима. Жалбом се указује и да је суд пропустио да утврди целовито чињенично стање јер су тзв. „окривљени“ дана 17.01.2017. године дошли на наведену трибину која се одржавала у Дому културе Бечка како би исказали неслагање са идејом гостовања Веселина Шљиванчанина који је био један од говорника те трибине, те су из наведених разлога, након што је Веселин Шљиванчанин отпочео говор, развили транспарент „да ратни злочинци зађуте, како би жртве проговориле“ и почели да звижде у пиштаљке, а присутна НН лица тзв. „оштећени“ су тада почели да их псују а неколицина њих је одмах физички уништила транспарент те су том приликом НН лица која су седела у првом реду псовала мајку оштећенима, претили им убиством и то на начин што су хорски скандирали да неке од њих треба одмах убити а сви овде тзв. „окривљени“ су на сличан начин задобили више удараца, претњи и псовки, на бруталан начин су прекинути у изражавању свог мишљења након чега су и дословно избачени са наведене трибине па су им ова НН лица битно ускратила и ограничила слободу мишљења и изражавања из члана 46. Устава Републике Србије, као и право на неповредивост физичког и психичког интегритета не дозвољавајући им да изразе мишљење на миран и легитиман начин, без прибегавања примене силе или

вербалног напада. Жалбом се указује да су доказ за горе наведене тврдње искази окривљених, које прекршајни суд није прихватио али није дао никакво образложење поводом свих изјава окривљених у делу у којем су описали како су их тукли тзв. оштећени, чиме суд поново није навео разлоге о одлучним чињеницама а то представља битну повреду одредаба прекршајног поступка из члана 264. став 2. тачка 3. Закона о прекршајима. Жалбом се понавља да су сви овде окривљени уствари жртве, односно прави оштећени док су овде тзв. „оштећени“ извршили више насилничких кривичних дела према овде тзв. „окривљенима“. Жалбом се истиче и да суд у образложењу ожалбене пресуде наводи „окривљени су у конкретном случају поступали са умишљајем јер су били свесни свог дела и хтели су његово извршење“ међутим да суд нигде не образлаже на основу чега је закључио да су тзв. окривљени имали намеру да непристојним и дрским понашањем нарушавају јавни ред и мир, те је ово само још једна „гола тврдња“ суда јер суд није образложио на основу чега и како је дошао до овако погрешног закључка.

У жалби подносиоца захтева која је изјављена због битних повреда одредаба прекршајног поступка из члана 264. став 2. тачка 3. Закона о прекршајима, због повреда одредаба материјалног права из члана 264. став 1. тачка 4. Закона о прекршајима, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због одлуке о прекршајним санкцијама је истакнуто да је првостепена пресуда донета на основу погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања уз битне повреде одредаба прекршајног поступка и повреду материјалног права а прекршајне санкције на које су осуђени окривљени Митић Анита, Радивојевић Јелена, Васић Марта, Тодоровић Софија, Ђурић Иван, Прусина Јована, Милосављевић Марко и Лазовић Јасмина нису адекватне учињеном прекршају и личностима окривљених. Жалбом се указује да у овом предмету нису изведени сви предложени докази па нису саслушани Шљиванчанин Веселин, Брачика Драган, Панов Слободан, Симовић Илија, Божовић Милан, Тепавац Ненад, Вукичевић Миленко и Јелица, Стојановић Ружица, Дедејић Немања, Павловић Владимир, Милошевић Слободан, Орешчанин Милан, Рончевић Лазар и Стојановић Саша а образложење које је дато од стране прекршајног суда у вези неспровођења ових доказа је нејасно и неаргументовано. Жалбом се указује да је нејасно на основу чега суд закључује да предложени сведоци Шљиванчанин Веселин, Брачика Драган, Панов Слободан нису могли видети цео догађај јер су седели за столом и вршили промоцију књиге Веселина Шљиванчанина, јер се сигурно и са те позиције могло видети шта се догађа у сали и на излазу из исте а такође је нејасно из којих разлога суд сматра да се саслушањем сведока Симовић Илије, Божовић Милана, Тепавац Ненада, Вукичевић Миленка и Јелице, Стојановић Ружице, Дедејић Немање, Павловић Владимира, Малешевић Слободана, Орешчанин Милана, Рончевић Лазара и Стојановић Саше не би утврдило чињенично стање у погледу повређивања лица која су критичне прилике задобиле повреде јер је очигледно да су наведена лица као посматрачи могла да виде и прате понашање свих учесника у догађају и да процене да ли су оштећени намерно ударани или не као и чињеницу да је окривљена Нина Трифуновић непристојним и дрским понашањем нарушила јавни ред и мир јер се закључак првостепеног суда да иста није дувала у пиштаљку извлачи из чињенице да она није изгурана из сале већ је сачекала у сали долазак полиције а сходно свему наведеном, битна повреда одредаба прекршајног поступка се састоји у томе што су разлози о одлучним чињеницама који су наведени у побијаној пресуди потпуно нејасни и у знатној мери противречни па се побијана пресуда не може испитати. Овом жалбом се напада и одлука о казни, те истиче да у конкретном случају није било места ублажавању казне окривљеним лицима јер је за прекршај за који су оглашени одговорним

законодавац прописао казну затвора или рада у јавном интересу а првостепени суд приликом одмеравања казне није ценио све околности које утичу да казна буде мања или већа а посебно није ценио околност да су учесници трибине и публика због оваквог понашања окривљених били у великој мери узнемирени те да је то изазвало узнемирење шире јавности а што би суд свакако утврдио да је саслушао све предложене сведоке.

Прекршајни апелациони суд је размотрио поднете жалбе и спис вођеног прекршајног поступка као и жалбене предлоге па је нашао да жалбе нису основане.

Ово из разлога што је прекршајни суд на основу спроведеног поступка, правилно и потпуно утврдио чињенично стање те окривљене Митић Аниту, Радивојевић Јелену, Васић Марту, Тодоровић Софију, Ђурић Ивана, Прусина Јовану, Милосављевић Марка и Лазовић Јасмину прогласио одговорним за прекршај из члана 8. став 2. у вези става 1. Закона о јавном реду и миру и за своју такву одлуку прекршајни суд је дао ваљане разлоге које у потпуности прихвата и Прекршајни апелациони суд.

Наиме, у смислу члана 3. став 1. тачка 1. Закона о јавном реду и миру, јавни ред и мир јесте усклађено стање међусобних односа грађана настало њиховим понашањем на јавном месту и деловањем органа и организација у јавном животу ради обезбеђења једнаких услова за остваривање људских и мањинских права и слобода грађана, зајамченим уставом а у смислу тачке 12 тог члана наведеног Закона, непристојно, дрско, безобзирно понашање јесте понашање лица или предузимање радњи на јавном месту којима се угрожава сигурност грађана или нарушава јавни ред и мир, вређа морал грађана, уништава или оштећује имовина.

Чланом 8. став 1. наведеног Закона је прописано да ће се казнити новчаном казном ко непристојним, дрским или безобзирним понашањем нарушава јавни ред и мир или угрожава имовину или вређа морал грађана а ставом 2. тог члана је прописано кажњавање оног ко прекршај из става 1. овог члана изврши у групи од 3 или више лица.

С обзиром на наведене законске одредбе Прекршајни апелациони суд налази да непристојно понашање јесу вербалне или реалне радње које се по општем схватању средине сматрају недоличним и које за последице имају негодовање грађана док је дрско понашање, изразито непристојно понашање, тј. такво недолично понашање које по свом интезитету, кроз околности под којима је манифестовано, ствара већи степен узнемирености грађана.

У конкретном случају сви окривљени су у својим одбранама пред прекршајним судом учинили неспорним да су дана 17.01.2017. године у Бешки у улици Карађорђева број 1. у тзв. „Плавој Сали“ у којој се одржавала промоција књиге Веселина Шљиванчанина, када је Веселин Шљиванчанин започео излагање, Лазовић Јасмина и Тодоровић Софија стале испред бине и развиле транспарет са натписом „ратни злочинци да заћуте да би жртве проговориле“, док су Митић Анита, Радивојевић Јелена, Васић Марта, Ђурић Иван, Прусина Јована и Милосављевић Марко звиждали дувајући у пиштаљке, такве чињенице жалба и не оспорава а такве радње по оцени Прекршајног апелационог суда јесу непристојно и дрско понашање јер, на промоцији било које књиге, развијање транспарента и звиждање дувањем у пиштаљке, не само да није уобичајено већ је по општем схватању средине недолично, тј. непристојно и то са таквим интезитетом који карактерише дрскост и која понашања окривљених су за последицу имала негодовање грађана и то са већим степеном узнемирености осталих присутних грађана на промоцији књиге, што се јасно види и на приложеним видео записима (видео записи које је приложило ОЈТ и видео записи које су приложили окривљени),

па се неосновано жалбом браниоца окривљених указује да радње окривљених не представљају прекршај и да нису утврђене све радње окривљених као што се неосновано жалбом указује да је прекршајни суд учинио битну повреду одредаба прекршајног поступка из члана 264. став 2. тачка 3. Закона о прекршајима јер у осуђујућем делу нису наведени разлози о одлучним чињеницама.

Што се тиче виности окривљених, ваља рећи да је у смислу члана 20. став 3. Закона о прекршајима прекршај учињен са умишљајем када је учинилац био свестан свог дела и хтео његово извршење или кад је био свестан да услед његовог чињења или нечињења може наступити забрањена последица и пристао је на њено наступање а у конкретном случају из одбрана окривљених напросто извире директан умишљај јер су окривљени по договору, са већ припремљеним транспарентом и пиштаљкама дошли у Бешку све са намером да у току промоције, када је почео да говори Веселин Шљиванчанин, у најмању руке, развијањем транспарента и звиждањем у пиштаљке прекину промоцију па су и по налажењу Прекршајног апелационог суда окривљени били свесни свог дела и хтели његово извршење због чега је прекршајни суд правилно нашао да су окривљени прекршај учинили са умишљајем.

Надаље, што се тиче жалбених навода којима се указује да прекршајни суд није утврдио све радње тзв. „оштећених“, како то жалба каже, односно да су оштећени псовали мајку окривљенима, претили убиством, затим да су Тодоровић Софију песницама, лактовима и ногама ударили по целом телу а сви окривљени на сличан начин задобили више удараца, претњи и псовки, те на бруталан начин прекинути у изражавању свог мишљења а да су доказ за такве тврдње искази окривљених које прекршајни суд није прихватио и није дао никакво образложење поводом изјава окривљених те да је прекршајни суд учинио битну повреду одредаба прекршајног поступка из члана 264. став 2. тачка 3. Закона о прекршајима, ваља рећи да је предмет овог поступка оно што је окривљенима захтевом за покретање прекршајног поступка стављено на терет а о чему је прекршајни суд првостепеном пресудом у свему и одлучио, дакле, с обзиром на захтев за покретање прекршајног поступка прекршајни суд није ни требало да утврђује све радње оштећених (како жалба каже), што практично значи да се не ради о одлучним чињеницама, за решење у овој прекршајној ствари, због чега недавање разлога за неприхватање одбрана окривљених у погледу тврдњи да су их оштећени псовали, претили им убиством исл. не представља битну повреду одредаба прекршајног поступка из члана 264. став 2. тачка 3. Закона о прекршајима.

Испитујући првостепену пресуду у погледу одлуке о казни Прекршајни апелациони суд је нашао да је прекршајни суд окривљенима за прекршај из члана 8. став 2 у вези става 1. Закона о јавном реду и миру за који прекршај су проглашени и одговорним а за који је прописано изрицање казне рада у јавном интересу од 240 до 360 часова или изрицање казне затвора у трајању од 30 до 60 дана, алтернативно прописану казну затвора, применом одредаба члана 43. Закона о прекршајима ублажио и окривљенима изрекао новчане казне у износу од 50.000,00 динара сваком ценећи при том све околности из члана 42. и 43. Закона о прекршајима а које околности утичу да казна буде већа или мања, те Прекршајни апелациони суд налази да ће се у конкретном случају са овако изреченим новчаним казнама постићи сврха кажњавања, како у погледу специјалне тако и у погледу генералне превенције због чега се неосновано жалбом подносиоца захтева напада одлука о казни и Прекршајни апелациони суд није нашао разлога да у погледу одлуке о казни првостепену пресуду мења.

Жалба подносиоца захтева није основана ни у делу којим се напада ослобађање од одговорности окривљене Трифуновић Нине за прекршај из члана 8. став 2. у вези става 1. Закона о јавном реду и миру и ослобађање од одговорности свих окривљених за прекршај из члана 9. став 3. у вези става 1. Закона о јавном реду и миру.

Наиме, као прво, закључак да окривљену Трифуновић Нину ослободи одговорности за прекршај из члана 8. став 2. у вези става 1. Закона о јавном реду и миру прекршајни суд није извео из чињенице да она није изгурана из сале, већ је сачекала у сали долазак полиције, како то жалба тврди већ из чињенице да ову окривљену нису теретили остали окривљени нити било ко од саслушаних сведока, у осталом прекршајни суд је за своју одлуку да Трифуновић Нину ослободи одговорности за прекршај из члана 8. став 2. у вези става 1. Закона о јавном реду и миру а на основу члана 250. став 1. тачка 3. Закона о прекршајима јер није доказано да је ова окривљена учинила прекршај за који је против ње поднет захтев за покретање прекршајног поступка дао јасне и ваљане разлоге које у потпуности прихвата и Прекршајни апелациони суд и жалиоца, да се исти разлози не би понављали и у овој другостепеној пресуди, упућује на већ дате разлоге у првостепеној пресуди.

Надаље, прекршајни суд је правилно одлучио и када је све окривљене ослободио одговорности за прекршај из члана 9. став 3. у вези става 1. Закона о јавном реду и миру, а на основу члана 250. став 1. тачка 3. Закона о прекршајима јер није доказано да су окривљени учинили овај прекршај за који је против њих поднет захтев за покретање прекршајног поступка.

Наиме, није спорно да је у захтеву за покретање прекршајног поступка предложено саслушање сведока Шљиванчанин Веселина, Брачика Драгана, Панов Слободана, Симовић Илије, Божовић Милана, Тепавац Ненада, Вукичевић Миленка и Јелице, Стојановић Ружице, Дедеић Немање, Павловић Владимира, Малешевић Слободана, Орешчанин Милана, Рончевић Лазара и Стојановић Саше, те да наведени сведоци током првостепеног поступка нису саслушани, међутим начело доказивања из члана 89. Закона о прекршајима не подразумева обавезу суда да све предложене доказе и изведе већ да о доказним предлозима одлучи, затим да се стара да се докази изведу на прописан начин те правилно оцене а у конкретном случају прекршајни суд је дао јасне и потпуне разлоге због чега је све окривљене ослободио одговорности за прекршај из члана 9. став 3. у вези става 1. Закона о јавном реду и миру, те јасне и потпуне разлоге због чега није извео све предложене доказе, потпуно исте разлоге прихвата и Прекршајни апелациони суд и Основно јавно тужилаштво упућује на већ дате разлоге у првостепеној пресуди, што практично значи да прекршајни суд није учинио битну повреду одредаба прекршајног поступка из члана 264. став 2. тачка 3. Закона о прекршајима на коју жалба подносиоца захтева указује.

Испитујући првостепену пресуду и мимо жалбених навода а на основу члана 272. Закона о прекршајима, Прекршајни апелациони суд је нашао да при њеном доношењу нису учињене битне повреде одредаба прекршајног поступка нити је на штету окривљених материјално право повређено а о којим повредама Прекршајни апелациони суд води рачуна по службеној дужности.

На основу изложеног је одлучено као у изреци.
Против ове пресуде жалба није дозвољена.

МВ/СЛ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА
Милорад Вукајловић

За тачност отправка:

A handwritten signature in blue ink is written over a circular official stamp. The stamp contains the text "СРЕДЊА СТУДИЈА" and "Београд". The signature is a stylized, cursive script.